Türelem

Prédikáció 2014. szeptember 14-én, Gazdagréten

Kedves Testvérek!

Sokszor találkoztam már korábban a türelem kifejezéssel. Leginkább ennek hiányával, mivel korábban türelmetlen voltam. Apámtól is sokat hallottam, hogy az élethez sok türelem kell. Nem is gondolja, mennyire igaza van, még akkor is, ha ma már mást értek a szavai alatt. Az Élet számomra Jézus, és ahhoz, hogy benne megmaradjak, sokat el kell viselnem a Földön. Erről szól a földi élet.

Mit értek a türelem alatt? **A türelem: állhatatosság.** Más szóval: kitartás. A lényegét a tökéletességhez kapcsolódó viszonya ragadja meg: kitartani a feladatban egészen annak befejezéséig. Ez a feladat lehet egy adott napra kiterjedő vagy akár az egész földi életünk feladata is. Benne foglaltatik a feladat egésze is abban, ahogyan az aznapi teendőnket elvégezzük, mint azt Feri bácsi mondta, hogy a kenyér elfogyasztásához falatonként kell azt harapni. Csak az életem végkimeneteléből, abból, hogy Jézushoz tartozom, tudok erőt meríteni a mindennapi nehézségek leküzdéséhez. Mi mindnyájan gyerekek vagyunk Jézus ismeretében, az Angyal szavaival papcsemeték. Ahogyan a kis gyerkőcök rohangálnak, bukdácsolnak, el-elesnek, úgy vagyunk mi is a tanulásunkkal: úgymond mellényúlunk, elvétjük az irányt, más hangsúlyt teszünk egy-egy fogalomra, mint Jézus tett, de mindezekből tanulunk! Éppen az ilyen gondolatokban, mint hogy az istenszeretőknek minden a javukra válik, vagy *ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok*, igazolódik vissza az a hozzáállás, az a Jézusba vetett hit, aminek a türelem az egyik megnyilvánulása: előbb-utóbb célba érünk: a gyermeki nyitottságunk megmarad, viszont Jézust egyre jobban megismerjük.

Mi köze a türelemnek a várakozáshoz? Régen sok ember készített türelemüveget, vagyis egy palackba apránként berakott parányi alkatrészeket, amelyekből odabent összeállított egy hajót, egy kis házikót vagy más hasonlót. Mivel ez a művelet sok időt vett igénybe, azt gondolhatnánk, hogy a hosszú, ráfordított esték miatt kellett türelmesnek lenni. Ez az érvelés máshol is megjelenik a világ gondolkodásában. Sokan azt hiszik, hogy akkor jó a gyerek, ha végig tud ülni akár fél órát is a szülei mellett az orvosra várakozva, esetleg a

tanórán. Az ilyen gyerek nem türelmes, hanem beteg. A gyerekeknek rohangálni és játszani kell, nem csöndben várni! Azt viszont meg kell jegyezni, hogy a tanítvány esetében is helye van a várakozásnak, de az sohasem párosulhat tétlenséggel. A szeretet tevékeny. Más emberre lehet várni, vagy más tanítványra, mint ahogy Petróczi Pisti barátom várt arra, hogy odaadjam neki a vasárnapi beszélgetésen készített jegyzeteimet, de az világos, hogy nem az ő feladatkörébe esett, hogy én mikor adom oda neki ezeket. A várakozás is feladatot fogalmaz meg, hogy hogyan viszonyulok a testvéremhez.

Felmerül a kérdés, mi a tanítvány türelmének területe. Kivel, mivel legyek türelmes? Elsősorban magammal. A saját elrontott természetem az Istennel való kapcsolatom legnagyobb akadálya. Egyben a személy Isten legnagyobb ajándéka felém, mondja az Angyal. Ebben a kettősségben lapul az a mindennapi próbatétel, hogy a tökéletlenségeimben is meg tudjam látni Istent. De hogyan lehet a tanítvány tökéletlen, ha egyszer Isten él benne? Tudjuk, hogy akiben az Atya lakást vett, annak élete van önmagában. Nos, ez a tökéletesség nem mindig tükröződik rajtam. Ha feldühödök, csúnyán beszélek, meggondolatlanul szólok, vagy csak teret engedek magamban a rosszindulatnak, akkor bizony még van hová fejlődnöm. A vétekben a türelem: újra felállni az elesésből. A másik emberrel szemben egyértelmű: tudatosítani magamban, hogy nem tud nekem ártani, csak magának, mert a lényegem a szellem, amit csak én tudok megölni, ha elfordulok Istentől. A tanítvánnyal való kapcsolatomban a kérdést tartom a türelem eszközének, hogy ő mit ért azalatt, amit mondott. Ezzel újra és újra igazolom, hogy nyitott vagyok a tanulásra. Ez az állapotszerű tanulás. Az anyagi világgal is kapcsolatba tudom hozni a türelmet. Minden erő ellenséged, ha nem szereted, mondja az Angyal. Nem szeretheted, ha nem ismered, folytatja. Az Angyal a tanulás fontosságára hívja fel a figyelmet a világot átjáró erőkkel kapcsolatban: a szeretet ismeretből táplálkozik. Éppen ezt mondja a Hang az Istent látás boldogságára: minél jobban megismerem, annál jobban megszeretem, minél jobban megszeretem, annál jobban megismerem.

Hogyan viszonyul a fentiekben felvázolt türelem-kép a türelmetlenséghez? A türelmetlen ember indulatos, haragos, meggondolatlan. Ezek valóban az állhatatosság hiányából adódnak a világi embernél. Aki nem hisz Jézusban, nincsen megnyugtató képe arról, mi fog vele történni a halála után, így nem csoda, ha elveszti a fejét. A benne lévő nyugtalanság tör a felszínre és lesz az

állhatatosság helyett kiállhatatlanság. Ettől függetlenül a megtért ember és a tanítvány is fel tudja kapni a vizet, kijöhet a sodrából, ám ő utána megbánja és levonja a megfelelő következtetéseket.
Most jöhet valaki a kérdéssel, hogy az evangéliumban is olvassuk, hogy Jézus egyszer kifakadt a tanítványaira: *meddig tűrjelek titeket?* (Mikor lejött a színeváltozás hegyéről és a lent hagyottak nem tudtak meggyógyítani egy megszállottat.) Korábban megtanultuk, hogy itt valójában az elvárásait kérte számon a tanítványain: ha már egyszer kiküldte őket maga előtt, hogy hirdessék Isten Királyságát, és felruházta őket hatalommal, meg kellett volna tenniük abban az esetben is.
Hogy fölidézzem a mondást, amivel indítottam: az élethez sok türelem kell: a fentiek alapján azt mondhatjuk, hogy az Élethez szükséges a türelem. Az Élet itt Jézus, és ha őt odaát befogadtuk, arról úgy teszünk tanúbizonyságot, ha állhatatosak vagyunk a földön. Csak így lehet valaki bőven termő talaj.

Még nagyon sok fontosat el lehetne mondani a türelemről. Ezeket viszont miattatok **nem** mondom el, hogy ti is tudjatok még hozzá keresni. Ezeket az összefoglalással és a következtetéssel együtt meghagyom nektek, hogy összhangban legyek az Angyallal, aki úgy tanította a négy hallgatóját, hogy egyre távolodott tőlük. Még kérdéseket sem írok ide a végére, mert csak így hordozhatja mindenki az égi békét a földön, ha az őt nyugtalanító kérdéseket megszülte és azokra szívet és értelmet megnyugtató választ kapott, mert *a kérdésedre a feleletet kérdésed csúcsán megleled.*

Amen.

Biró László